

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

13 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki (przewodniczący, uzasadnienie)

SSN Ewa Stefańska

SSN Dariusz Pawłyszcz (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 13 marca 2024 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej Banku S.A. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 8
grudnia 2021 r., I ACa 561/21,
wydanego w sprawie z powództwa P. K. i A. K.
przeciwko Bankowi S.A. w W.
o zapłatę,

1. oddala skargę kasacyjną;

**2. zasądza od Banku S.A. w W. łącznie na rzecz P. K. i A. K.
2700 (dwa tysiące siedemset) zł kosztów postępowania
kasacyjnego.**

zd. odrębne

Dariusz Pawłyszcz

Mariusz Załucki

Ewa Stefańska

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 30 marca 2021 r. stwierdził
nieważność umowy kredytu hipotecznego waloryzowanego kursem CHF zawartej

pomiędzy powodami a Bankiem i zasądził od pozwanego Banku¹ S.A. w W. na rzecz powodów kwotę 98.118,43 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 11 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty. Obciążył ponadto pozwanego w całości kosztami postępowania w kwocie 7.901,90 zł.

Powyższy wyrok zapadł po dokonaniu przez sąd okręgowy następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

W dniu 20 czerwca 2005 r. A. K. (uprzednio: M.) złożyła w Banku S.A. wniosek kredytowy. Wnioskowana kwota kredytu wynosiła 100.000 zł i miała być przeznaczona na zakup i wykończenie domu. Jako walutę kredytu wskazano CHF, zaś okres kredytowania 420 miesięcy. 6 lipca 2005 r. powódka zapoznała się z regulaminem kredytowania osób fizycznych w ramach usług bankowości hipotecznej w banku, a w dniu 28 czerwca 2005 r. została zawarta umowa o kredyt hipoteczny na kwotę 97.500 zł na okres 420 miesięcy. Kredyt miał być indeksowany do CHF, po przeliczeniu wypłaconej kwoty zgodnie z kursem kupna CHF według tabeli kursów walut obcych obowiązującej w Banku w dniu uruchomienia kredytu.

Kredytobiorca zobowiązał się spłacić kwotę kredytu w CHF ustaloną zgodnie z § 2 w złotych polskich z zastosowaniem kursu sprzedaży CHF obowiązującego w dniu płatności raty kredytu, zgodnie z tabelą kursów walut banku.

17 maja 2007 roku powódka wniosła o zmianę warunków umowy kredytu poprzez podwyższenie kwoty kredytu na kwotę 197.500 zł w celu wykończenie poddasza użytkowego. 20 lipca 2007 r. powodowie wniesli o zmianę warunków umowy kredytu poprzez podwyższenie kwoty kredytu do kwoty 197.500 zł. Aneksem nr [...] zawartym w dniu 17 sierpnia 2007 r. P. K. przystąpił do długu z tytułu kredytu. Aneksem nr [...]1 zawartym w dniu 17 sierpnia 2007 r. kwota kredytu została powiększona o kwotę 100.000 zł i wynosiła na dzień podpisania umowy 197.500 zł.

Pismem datowanym na 27 marca 2018 r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 346.703,41 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania niniejszego pisma wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, liczonymi od tej kwoty, od dnia jej pobrania do dnia zapłaty. Pismo doręczono w dniu 3 kwietnia 2018 r. Kredytobiorcy wpłacili na rzecz Banku z tytułu łączącej strony umowy kredytowej kwotę 346.703,41 zł.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym sąd okręgowy zważył, że powództwo

zasługiwało na uwzględnienie. Sąd uznał za abuzywne postanowienia § 2 ust. 2, § 6 ust. 1 i § 7 ust. 1 umowy kredytowej oraz § 8 ust. 3 regulaminu kredytowania. Stwierdził, że nie podlegały one indywidualnym uzgodnieniom stron, a pozwany na ich podstawie miał możliwość dowolnego kształtowania wysokości świadczenia powoda. Sąd okręgowy uznał ponadto, że pozwany nie pouczył powodów o wszystkich skutkach zawarcia umowy kredytu i zagrożeniach z tego wynikających, eksponując wyłącznie korzyści. W dalszych wywodach sąd stwierdził, że mechanizm indeksacji określa główne świadczenia stron, ale skoro pozwala bankowi na swobodne ustalanie wysokości świadczenia stron, to jest to postanowienie sformułowane w sposób niejednoznaczny. W ocenie sądu okręgowego brak jest przepisów umożliwiających zastosowanie do rozliczeń stron kursu średniego NBP, gdyż art. 358 § 2 k.c. w dniu zawarcia umowy kredytu w obecnym brzmieniu nie obowiązywał.

Wyrok Sądu pierwszej instancji zaskarżył pozwany bank. Sąd Apelacyjny uwzględnił apelację pozwanego w części w jakiej dotyczyła ona zawarcia w sentencji orzeczenia stwierdzenia nieważności umowy kredytowej wychodząc z założenia, iż skoro powodowie nie wystąpili z powództwem o stwierdzenie nieważności umowy kredytowej, to nie było podstaw do zawarcia takiego rozstrzygnięcia w sentencji zaskarżonego wyroku. Skutkowało to koniecznością uchylenia w tej części orzeczenia i umorzenia postępowania na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

W pozostałym zakresie Sąd odwoławczy nie dopatrzył się uchybień zarzucanych w apelacji, w zasadniczych zarysach dzieląc ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, uzupełniając zaś rozważania prawne będące podstawą rozstrzygnięcia.

Skargę kasacyjną od tego orzeczenia wywiódł pozwany bank, zarzucając naruszenie przepisów postępowania, które miało mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 278 w zw. z 277 i 391 k.p.c. i art. 267 *Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej* w zw. z art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13 w zw. z art. 385¹ § 2 k.c. w zw. z art. 327¹ k.p.c., oraz naruszenia przepisów prawa materialnego, a to art. 3, 56, 65, 358, 385¹ § 1 i 2, art. 385² k.c. osobno, razem i w związku z art. 1 ust. 2, art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 2, art. 6 ust. 1 Dyrektywy 93/13, art. 69 ust. 1 i 2, art. 111 ust. 1 pkt 4

Prawa bankowego, oraz art. 4 w zw. z art. 1 ust. 1 lit. a) i lit. b) ustawy z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy — *Prawo bankowe* oraz niektórych innych ustaw, art. 24 i 32 ustawy o *Narodowym Banku Polskim*. W zarzutach tych kwestionowano przede wszystkim przyjętą przez *Sądy meriti* abuzywność stosowanych klauzul przeliczeniowych, jak i podkreślano dalsza możliwość „trwania” umowy, mimo wyeliminowania postanowień uznanych za abuzywne. Na takich podstawach pozwany domagał się uchylenia zaskarżonego orzeczenia i rozstrzygnięcia co do istoty sprawy bądź przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu, a także rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powodowie wniesli m.in. o jej oddalenie i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W ostatnich latach do Sądu Najwyższego trafiło wiele spraw odnoszących się do problemów prawnych opisanych przez skarżącego. Aktualnie ukształtowała się już bogata linia orzecznicza, uwzględniająca również bogaty dorobek judykatury TSUE. Streścić ją można w następujący sposób:

Udzielanie kredytów denominowanych lub indeksowanych kursem obcej waluty nie jest jako takie wykluczone w systemie prawa polskiego (art. 353¹ k.c., art. 69 *Prawa bankowego*); zob. np. wyrok SN z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, nr 2, poz. 20. W ostatnich latach wiele wątpliwości wzbudziła jednak praktyka uzależniania wysokości faktycznie wypłaconego przez bank kapitału lub kwoty poszczególnych należnych mu rat od tabel kursów walut obowiązujących u danego kredytodawcy. Tabele takie, choć pośrednio uzależnione od rynkowych wahań kursów walut, zostały jednak jednostronnie określone przez bank i nie wskazywano jasno ani mechanizmu ich ustalania, ani sposobu powiązania tabel ze zmianą kursy waluty. Praktyki takie wywołały wątpliwości w świetle przepisów służących ochronie konsumentów z perspektywy przymiotu jednoznaczności, a także w świetle interesów konsumenta oraz dobrych obyczajów.

Zgodnie z ustalonym sposobem wykładni art. 385¹ k.c. postanowienia umowne są badane pod kątem abuzywności według chwili zawarcia umowy. Z tej przyczyny nieistotne w tego typu sprawach jest dalsze postępowanie banku,

a w szczególności to, czy rzeczywiście tabela kursów walut obowiązująca w banku udzielającym kredytu sporządzana była w sposób arbitralny. Istotne jest to, że konsument, nie mogąc prześledzić sposobu jej ustalania, nie mógł znać wysokości własnego zobowiązania w sposób pewny. Nietransparentne formułowanie klauzul przelicznikowych obarcza kredytobiorcę nieprzewidywalnym ryzykiem oraz narusza równorzędność stron (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 22 stycznia 2016 r., I CSK 1049/14, OSNC 2016, Nr 11, poz. 134; z 1 marca 2017 r., IV CSK 285/16; z 19 września 2018 r., I CNP 39/17; z 24 października 2018 r., II CSK 632/17; z 13 grudnia 2018 r., V CSK 559/17; z 27 lutego 2019 r., II CSK 19/18; z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17; z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18; z 29 października 2019 r., IV CSK 309/18, OSNC 2020, nr 7-8, poz. 64; z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, nr B, poz. 20; z 30 września 2020 r., I CSK 556/18).

W orzecznictwie SN ustabilizował się już pogląd, zgodnie z którym klauzule przeliczeniowe zastrzeżone w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego do waluty obcej wyroku określają główne świadczenie kredytobiorcy (zob.m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17; z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18; z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18; z 30 września 2020 r., I CSK 556/18; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21; z 3 lutego 2022 r., II CSKP 415/22; z 28 lipca 2023 r., II CSKP 611/22; z 6 czerwca 2023 r., II CSKP 1159/22; z 7 lutego 2023 r., II CSKP 1541/22). Do przyjęcia ich abuzywności nie wystarcza zatem ustalenie, że prawa i obowiązki konsumenta zostały ukształtowane w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając interesy konsumenta, dodatkowo bowiem sąd musi stwierdzić okoliczność, że klauzula nie została sformułowana w sposób jednoznaczny (art. 385¹ § 1 k.c. in fine).

Na ten stan prawny nie wpłynęło również uchwalenie tzw. ustawy antyspreadowej, czyli nowelizacji *Prawa bankowego* z 29 lipca 2011 r. która przyznała kredytobiorcom jedynie dodatkowe uprawnienie do spłacania rat kredytu indeksowanego lub denominowanego do waluty obcej bezpośrednio w tej walucie. Nie znaczy to bowiem, że nałożyła na nich obowiązek zachowania takiej formy spłaty albo że wyłączyła możliwość zgłoszenia roszczeń powstałych na gruncie umów niespełniających wymagań stawianych umowom kredytowym w stosunkach z konsumentami (zob. wyrok SN z 27 kwietnia 2023 r., II CSKP 1016/22). Tym

bardziej dokonanie przez konsumenta wyboru pomiędzy różnego rodzaju wzorcami umów lub alternatywnymi postanowieniami umownymi oferowanymi przez bank nie stanowi formy indywidualnego uzgodnienia postanowień umownych w rozumieniu art. 385¹ § 3 w związku z § 1 art. 385¹ k.c. (zob. wyroki SN z 27 kwietnia 2023 r., II CSKP 1027/22; z 8 lutego 2023 r., II CSKP 978/22).

Początkowo w orzecznictwie wystąpiły rozbieżności dotyczące skutków uznania określonych klauzul umownych za niedozwolone, obecnie jednak ukształtowała się już wyraźna linia orzecznicza, zgodnie z którą rezultatem stwierdzenia abuzywności klauzuli przelicznikowej zawartej w umowie denominowanej lub indeksowanej do waluty obcej jest orzeczenie o nieważności całego zobowiązania umownego. Nie wynika to jednak z równoległego zastosowania art. 385¹ k.c., przewidującego sankcję bezskuteczności oraz art. 58 k.c., odnoszącego się do nieważnych czynności prawnych. Przeciwnie – przyjęcie hipotez tych dwóch przepisów ma charakter konsekwentny. Zgodnie bowiem z wyrokiem TSUE z 29 kwietnia 2021 r., C-19/20, Bank BPH, *art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 stoją na przeszkodzie temu, by sąd odsyłający usunął jedynie nieuczciwy element warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, jeżeli takie usunięcie sprowadzałoby się do zmiany treści tego warunku poprzez zmianę jego istoty*. Jeżeli zatem po wyeliminowaniu klauzuli umownej uznanej za abuzywną sąd *meriti*, dokonawszy wykładni umowy kredytu w nowym kształcie, dojdzie do wniosku, że na podstawie pozostałej treści nie da się odtworzyć treści praw i obowiązków stron umowy, może jedynie stwierdzić jej nieważność (zob. np. wyroki SN: z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 3 lutego 2022 r., II CSKP 459/22; z 28 lutego 2023 r., II CSKP 1440/22). Wyeliminowanie z umowy klauzuli przeliczeniowej skutkuje utratą powiązania umowy z walutą obcą (klauzulą ryzyka walutowego), nie jest bowiem w takiej sytuacji możliwe dokonanie koniecznych przeliczeń (zob. np. wyrok SN z 28 lipca 2023 r., II CSKP 611/22). W prawie polskim nie występuje wyraźna dyspozycja ustawowa, która pozwalałaby na uzupełnienie postanowień umownych pozostałych po usunięciu klauzul abuzywnych określonymi przepisami dyspozytywnymi czy wskaźnikami rynkowymi. Zgodnie z zasadą trójpodziału władz, ewentualne przyjęcie tego typu dyspozycji należy zatem do kompetencji władzy ustawodawczej, nie zaś sądowniczej.

Analogiczne stanowisko TSUE zajął odnośnie do wskaźników i przeliczników występujących w innych postanowieniach samej badanej umowy. W wyroku z 21 września 2023 r., C-139/22, A.M. i P.M. przeciwko mBank S.A. Trybunał podkreślił bowiem, że *art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że postanowienie umowy, które ze względu na warunki wykonania niektórych przewidzianych w nim zobowiązań danego konsumenta należy uznać za nieuczciwe, nie może utracić takiego charakteru z powodu innego postanowienia tej umowy, które przewiduje możliwość wykonania przez tego konsumenta tych zobowiązań na innych warunkach.*

Dodatkowo należy podkreślić, że zastosowanie w takim przypadku sankcji nieważności całej umowy nie stanowi nadmiernego pokrzywdzenia banku udzielającego kredytu. TSUE podkreślał już wielokrotnie, że w związku z wykorzystywaniem przez bank nieuczciwych postanowień umownych, dyrektywa przewiduje osiągnięcie skutku prewencyjnego czyli zniechęcenie przedsiębiorców do wykorzystywania w zawieranych umowach niekorzystnych postanowień umownych (zob. m.in. wyroki TSUE: z 14 czerwca 2012 r., C-618/10 *Banco Español de Crédito SA*; z 30 kwietnia 2014 r., C-26/13, *Árpád Kásler, Hajnalka Káslerné Rábai* przeciwko *OTP Jelzálogbank Zrt*; z 26 marca 2019 r., C-70/17 i C-179/17, *Abanca Corporación Bancaria SA i Bankia SA*; z 8 września 2022 r., w sprawach połączonych od C-80/21 do C-82/21, *D.B.P. Crédit hypothécaire libellé en devises étrangères* oraz wyrok Sądu Najwyższego z 27 listopada 2019 r., II CSK 483/18). W wyroku z 26 kwietnia 2022 r., II CSKP 550/22 SN podkreślił, że kontrahent konsumenta niczym by nie ryzykował, narzucając nieuczciwe postanowienia umowne, skoro mógłby liczyć na to, że sąd uzupełni umowę przez wprowadzenie uczciwych warunków, które powinny być przez niego zaproponowane od razu.

Kolejną odsłoną odstraszaającego, prewencyjnego działania przepisów dyrektywy konsumenckiej jest stwierdzona wyrokiem TSUE z 15 czerwca 2023 r., C-20/21, A.S. przeciwko *Bankowi M. S.A.*, okoliczność, że *w kontekście uznania umowy kredytu hipotecznego za nieważną w całości ze względu na to, że nie może ona dalej obowiązywać po usunięciu z niej nieuczciwych warunków, art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach*

konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że: 1) nie stoją one na przeszkodzie wykładni sądowej prawa krajowego, zgodnie z którą konsument ma prawo żądać od instytucji kredytowej rekompensaty wykraczającej poza zwrot miesięcznych rat i kosztów zapłaconych z tytułu wykonania tej umowy oraz poza zapłatę ustawowych odsetek za zwłokę od dnia wezwania do zapłaty, pod warunkiem poszanowania celów dyrektywy 93/13 i zasady proporcjonalności, oraz 2) stoją one na przeszkodzie wykładni sądowej prawa krajowego, zgodnie z którą instytucja kredytowa ma prawo żądać od konsumenta rekompensaty wykraczającej poza zwrot kapitału wypłaconego z tytułu wykonania tej umowy oraz poza zapłatę ustawowych odsetek za zwłokę od dnia wezwania do zapłaty.

Jedynym wyjątkiem od najczęściej orzekanej w rozpatrywanych przypadkach nieważności umowy ze skutkiem *ex tunc* mogłoby być następne wyrażenie przez konsumenta świadomej i wolnej zgody na to postanowienie, która przywróciłaby mu skuteczność z mocą wsteczną (zob. np. wyroki SN: z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21; z 3 lutego 2022 r., II CSKP 415/22; z 14 czerwca 2023 r., II CSKP 1716/22). W wyroku z 3 października 2019 r., C-260/18, K.D. i J.D. TSUE wskazał, że zgoda taka może być wyrażona przez konsumenta w sytuacji, gdy sąd po zbadaniu sprawy nie znajduje podstaw do utrzymania w mocy umowy, a w ocenie konsumenta orzeczenie jej nieważności pociągnęłoby za sobą niekorzystne dla niego skutki.

Ze względu zaś na to, że zobowiązanie wynikające z umowy kredytu tworzy wieloletni stosunek prawny między stronami, w Sądzie Najwyższym przyjęto zgodne stanowisko, że skuteczne powołanie się na interes prawny w rozumieniu art. 189 k.p.c. wymaga wykazania przez powoda, że wyrok wydany w tego rodzaju sprawie wywoła takie konsekwencje prawne w stosunkach między stronami, w wyniku których ich sytuacja prawna zostanie określona jednoznacznie, nie będzie budziła wątpliwości, co spowoduje w konsekwencji, iż zostanie usunięta niepewność co do istnienia określonych praw i obowiązków stron oraz ryzyko ich naruszenia w przyszłości. Rozstrzygnięcie czy zobowiązanie kredytowe istnieje usunęłoby niejasność, czy na stronach ciąży dalej obowiązki wynikające z umowy kredytu np. spłata rat. Dlatego wątpliwości nie budzi możliwość stosowania powództwa z art. 189 k.p.c. obok lub w miejsce roszczenia majątkowego (zob. wyroki Sądu Najwyższego:

z 12 stycznia 2022 r., II CSKP 212/22; z 17 marca 2022 r., II CSKP 474/22; z 19 maja 2022 r., II CSKP 797/22; z 18 maja 2022 r., II CSKP 1030/22).

W sprawach dotyczących kredytów frankowych Sąd Najwyższy wydał również kilka istotnych uchwał. W uchwale z 16 lutego 2021 r., III CZP 11/20, OSNC 2021, nr 6, poz. 40 SN przesądził, że stronie, która w wykonaniu umowy kredytu, dotkniętej nieważnością, spłacała kredyt, przysługuje roszczenie o zwrot spłaconych środków pieniężnych jako świadczenia nienależnego (art. 410 § 1 w związku z art. 405 k.c.) niezależnie od tego, czy i w jakim zakresie jest dłużnikiem banku z tytułu zwrotu nienależnie otrzymanej kwoty kredytu. Na tle tej uchwały pojawiły się wątpliwości związane z możliwością zastrzeżenia przez bank zarzutu zatrzymania. Sąd Najwyższy doprecyzował już jednak, że choć co do zasady skorzystanie z tej instytucji prawnej jest możliwe również w odniesieniu do roszczeń wynikających z kredytów denominowanych lub indeksowanych do waluty obcej, to jednak, *jeśli obie wierzytelności istnieją i są jednorodnjakowe (obie strony są zobowiązane do wzajemnego spełnienia świadczeń pieniężnych), to w Kodeksie cywilnym przewidziano dalej idącą instytucję, a mianowicie potrącenie wzajemnych wierzytelności (art. 498 i nast. k.c.). Wówczas nie zastrzega się prawa zatrzymania ze względu na możliwość skorzystania z instytucji potrącenia* (zob. np. wyrok SN z 17 marca 2022 r., II CSKP 474/22, OSNC-ZD 2022 nr 4, poz. 44).

W powyższym kontekście skarga kasacyjna pozwanego i podniesione w niej zarzuty nie zasługiwały na uwzględnienie. Niewątpliwie postanowienia umowy kredytu zawartej między stronami, a stanowiące klauzule przeliczeniowe, należało uznać za niedozwolone postanowienia umowne. Po ich wyeliminowaniu niemożliwym było dalsze kontynuowanie umowy przez strony, stąd przyjęta przez Sądy *meriti* koncepcja okazała się prawidłowa. Kwestia działań strony powodowej i ich możliwych skutków, skutkująca niepełnym pouczeniem konsumenta o możliwych skutkach orzeczenia w zakresie nieważności umowy kredytu, w sytuacji, w której strona powodowa od samego początku kwestionowała ważność zawartej umowy, zdaje się być oparta na nieporozumieniu. Zdaniem Sądu Najwyższego nie doszło więc do naruszenia wskazywanych przez skarżącego przepisów prawa materialnego. Zaskarżone orzeczenie jest w tej mierze prawidłowe. Niczego nie zmieniłoby w tej kwestii przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, która to opinia

miałaby zdaniem skarżącego pozwolić na ewentualne dalsze kontynuowanie umowy kredytu. Stąd nie doszło również do naruszenia przepisów prawa procesowego, o których mowa w skardze.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., Sąd Najwyższy oddalił skargę kasacyjną jako pozbawioną uzasadnionych podstaw. O kosztach postępowania orzekł zaś na zasadzie wynikającej z art. 98 § 1-1¹ k.p.c.

Dariusz Pawłyszcz
[SOP]

Mariusz Załucki

Ewa Stefańska

UZASADNIENIE

ZDANIA ODRĘBNEGO